

עפ (באר שבע) 24626-05-25 - עיריית קרית גת נ' עמותת קרית התורה קרית גת

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 24626-05-25 עיריית קרית גת נ' עמותת קרית התורה קרית גת
תיק חיצוני: תיק נייר (ארגז)

לפני כבוד הרשמת נועה חקלאי

מבקשת
נגד
עיריית קרית גת

משיבה
עמותת קרית התורה קרית גת

החלטה

החלטה זו ניתנת על ידי בכובעי כרשמת בית המשפט
בפני בקשת המבקשת להארכת מועד להגשת ערעור.

המשיבה היא עמותה שהפעילה ישיבה בתחומי העיר קרית גת. בעקבות תביעת פינוי שהוגשה על ידי
יזמים נגד המשיבה, הגיעו הצדדים להסכמות שקיבלו ביום 28.6.23 תוקף פסק דין:

בהסכם שבין המשיבה ליזמים, סוכם שהמשיבה תפנה את הקרקע עליה ממוקמת הישיבה עד ליום
31.12.23 (ניתנה ארכה עד 31.1.24).

בהסכם שנחתם בין המבקשת למשיבה (להלן - "**ההסכם**"), סוכם שהמבקשת תשפה את המשיבה על
השקעותיה במקרקעין שעליה לפנות, וכן סוכם כי "**העירייה תפעל תחילה ליתן מקום חלופי
לעמותה והכל בכפוף להסכם זה. בשלב מאוחר יותר ובמידת האפשר תפעל העירייה להקצות
את אותה הקרקע לעמותה והכל בתנאים שיפורטו להלן...**".

עוד הוסכם:

"4. מובהר בזאת כי בכל הנוגע להקצאת הקרקע - העירייה לא יכולה וכן **לא מתחייבת
ללוחות זמנים**, ו/או לא מתחייבת לביצוע ההקצאה בפועל.

5.1 לצורך העמדת פתרון לעמותה, תפעל העירייה **תחילה** ליתן לעמותה, קרקע
חלופית במתחם המערביגוש 3078 חלקה 131 המהווה שטח מתאים...(להלן -

הקרקע החלופית)...

5.3 יובהר כי באחריות העמותה ומשרד הפנים לפעול להעברת הקרקע החלופית, על שם עיריית קרית גת וזאת עד ליום הפינוי בפועל (31.12.23) (להלן: "התנאי המתלה")....

5.6 בכפוף למילוי כל התחייבויות העמותה וכן להתקיימות התנאי המתלה, תאפשר העירייה לעמותה להעביר את פעילותה לקרקע החלופית....

5.7.... ככל שבסופו של יום הליך ההקצאה לא יאושר, ומכל סיבה שהיא, העמותה מוותרת בזאת על כל טענה ו/או דרישה כל שהיא מהעירייה"

המבקשת אמנם שילמה למשיבה את השיפוי המוסכם, אך עד לרגע זה לא נתנה למשיבה קרקע חלופית.

המשיבה הגישה בקשה לפי סעיף 6 לפקודת בזיון בית המשפט. ביום 4.2.25 ניתנה החלטת בית משפט השלום בקרית גת, מפי כב' ס' הנשיא השופט עדי אייזנר, בת.א. 27335-02-21, במסגרתה נקבע כי ככל שהמבקשת לא תעמיד לרשות המשיבה קרקע לשימושה עד ולא יאוחר מיום 1.4.25, יוטל על המבקשת קנס יומי בסך של 1,200 ₪ ממועד זה ועד למועד בו תעמיד את הקרקע החלופית לרשות המשיבה (להלן - "ההחלטה").

בית המשפט הדגיש כי ההחלטה לא עוסקת בשלב השני להסכם, לפיו על המבקשת להקצות קרקע למשיבה, אלא אך ורק בשלב הראשון להסכם, על פיו, על המבקשת "ליתן מקום חלופי לעמותה".

המבקשת, לא הגישה ערעור על ההחלטה במועד (עד ליום 23.3.23), ורק ביום 11.5.25 הגישה בקשה להארכת מועד להגשת הערעור, קרי - באיחור של 51 יום מהמועד האחרון להגשת הערעור.

לטענת המבקשת, האיחור נעוץ בכך שהיא פעלה בניסיון למצוא פתרון מעשי אשר יסדיר את כלל המחלוקות בין הצדדים, ובכך ייתר את הצורך בהגשת ערעור על ההחלטה.

כפי שציינה המשיבה, אין בהסבר שלעיל "טעם מיוחד" להארכת מועד כפי שנדרש בהליך אזרחי, ואף לא "טעמים ממשיים לאיחור הקרובים במהותם לטעם מיוחד", כפי שנדרש כשעסקין בפקודת בזיון בית המשפט, בשים לב לאופי הדואלי של הליך הבזיון (בש"פ 4445/01 אריאלה גל נ' אהרן קצובשווילי ואח' (2.9.01); בש"פ 4266/06 הוועדה המקומית לתכנון ולבניה טירה נ' בסאם נסאר (13.7.06)). יוער, כי בהליך פלילי, בהתאם לסעיף 201 לחסד"פ לא נדרש טעם מיוחד לצורך הארכת מועד להגשת ערעור ו"ייתכנו מקרים חריגים שבהם להיבט הפלילי של ההליך עשוי להיות משקל מוגבר" (בש"פ אריאלה גל שלעיל).

אשר לסיכויי הערעור:

בהסתכלות לכאורית בלבד, ובזהירות המתבקשת, התרשמתי כי סיכויי הערעור אינם מבוטלים, זאת בשים לב לטענות הנוגעות לעצם התאמת אכיפת הציות בפרשה זו, באמצעות פקודת בזיון בית המשפט.

כפי שציננה המבקשת, אין מקום לעשות שימוש בסעד הקיצוני של בזיון בית המשפט כאשר עומד לרשות המשיבה סעד חילופי. ניתן לעשות שימוש בהליך בזיון בית המשפט רק במקום בו אין מחלוקת באשר לפרשנות פסק הדין (בג"ץ 4299/13 **עופר ברקוביץ נ' שר האוצר** (18.11.14); רע"א 7148/98 **עזרא נ' זליאק** (17.6.99)) ואין לאכוף פסק דין במסגרת הליך של בזיון בית משפט, במקום בו לא ניתן לבצע את פסק הדין (ע"פ 658/82 **שמד"ר מעליות בע"מ נ' בן צבי** (11.1.84)).

בענייננו, כפי שטענה המבקשת, צוין בהסכם כי המבקשת "תפעל" ליתן מקום חלופי למשיבה, מבלי שנקבע מועד לביצוע, ואף נקבע "תנאי מתלה" אשר לא התקיים. על כן, משלא התקיים התנאי המתלה, טענה ההמבקשת כי אין ביכולתה ליתן למשיבה קרקע חלופית. עוד טענה המבקשת, כי שגה בית המשפט קמא בכך שקיבל את פרשנות המשיבה, לפיה יש בהסכם הפרשה חלוקה לשלבים, וכי טעה בקביעתו כי ניתן לבצע את השלב הראשון. לשיטתה מדובר בשלב אחד שלא ניתן לבצעו.

נוכח כל האמור, בשים לב לטענות בדבר קיומה של מחלוקת פרשנית בנוגע להסכם, בשים לב שלא התקיים תנאי מתלה וקיימת מחלוקת לגבי חובתה, **ויכולתה** של המבקשת לבצע את ההסכם לאור אי התקיימות התנאי המתלה, מן הראוי לאפשר את בירור הערעור.

בנסיבות שבפני, בשים לב למהות ההליך, ולסיכויי הערעור, אני סבורה כי האיזון הראוי מצדיק היעדרות לבקשה, על אף שלא הוצגו נימוקים משכנעים באשר לסיבת האיחור בהגשת הבקשה להארכת המועד להגשת הערעור, אך זאת, תוך חיוב המבקשת בהוצאות המשיבים בעבור בקשה זו.

אני ערה לטענות המשיבה בכל הנוגע להתנהלות המבקשת, ולנזקים שנגרמים לה. ככל ויתברר כי אין זה המקרה המתאים לאכיפת ציות באמצעות פקודת בזיון בית המשפט, הרי שאין בטיעונים הללו, כדי להצדיק הותרת ההחלטה על כנה. את הסעדים המגיעים לה תוכל המשיבה לתבוע בהליכים המתאימים לכך.

סיכומי של דבר, אני נעתרת לבקשה ומאריכה את המועד להגשת הערעור עד ליום 15.6.25.

המבקשת תשלם למשיבה הוצאותיה בגין התגובה לבקשה זו, בסך של 8,000 ₪ וזאת עד ליום 15.6.25. סכום זה ישא ריבית והצמדה כחוק מיום 15.6.25 ועד התשלום בפועל.

ניתנה היום, א' סיוון תשפ"ה, 28 מאי 2025, בהעדר
הצדדים.

עמוד 3

